

Arrest

nr. 236 008 van 26 mei 2020
in de zaak RvV X /

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat R. JESPERS
Broederminstraat 38
2018 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en
Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 24 februari 2020 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 13 februari 2020 tot afgifte van een inreisverbod.

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 april 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 mei 2020.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco R. JESPERS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij heeft de Albanese nationaliteit en is geboren op 11 april 1981.

Op 19 augustus 2019 wordt zij aangehouden in België. Zij is in het bezit van een Albanese identiteitskaart.

Op 21 augustus 2019 wordt zij opgesloten in de gevangenis van Brugge.

Op 27 augustus 2019 vult zij het formulier hoorrecht in de gevangenis in. Zij verklaart sinds 19 augustus 2019 in België te verblijven. Zij stelt vanuit Italië via de luchthaven van Brussel het Rijk te zijn binnengekomen. Zij verklaart in het bezit te zijn van al haar documenten, alsook geen ziekte te hebben.

die haar belet terug te keren. Voorts verklaart ze vele vrienden en familie te hebben die in Brussel wonen maar hun adres en telefoonnummers kent ze niet.

Op 13 februari 2020 wordt zij veroordeeld door de correctionele rechtbank van Brugge tot een niet definitieve gevangenisstraf van 2 jaar met uitstel behalve de voorlopige hechtenis en een geldboete van 8 jaar.

Op 13 februari 2020 dient zij een verzoek tot invrijheidstelling in.

Op 13 februari 2020 wordt ten aanzien van de verzoekende partij een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) genomen, alsook een inreisverbod van 3 jaar (bijlage 13sexies). Deze beslissingen worden op diezelfde dag aan de verzoekende partij betekend. Het inreisverbod vormt de thans bestreden beslissing. De motivering van de bestreden beslissing luidt als volgt:

"INREISVERBOD

Aan de Heer:

Naam: I.

Voornaam: E.

Geboortedatum: 11.04.1991

Nationaliteit: Albanië

Wordt een inreisverbod voor 3 jaar opgelegd voor het volledige Schengengrondgebied. Wanneer betrokkene evenwel in het bezit is van een geldige verblijfstitel afgeleverd door één van de lidstaten, dan geldt dit inreisverbod enkel voor het grondgebied van België.

De beslissing tot verwijdering van 13/02/2020 gaat gepaard met dit inreisverbod.(2)

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

☐ 1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en/of;

☐ 2° een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Betrokkene verblijft minstens sinds 19/08/2019 in België

Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

De betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan inbreuken op de wetgeving inzake drugs, valsheid in geschriften en gebruik voor particulieren feiten waarvoor hij op 13/02/2020 door de correctionele rechtbank van Brugge werd veroordeeld tot een niet definitieve gevangenisstraf van 2 jaar met uitstel behalve de voorlopige hechtenis.

De feiten getuigen van een manifest criminele ingesteldheid en een totaal gebrek aan respect voor de lichamelijke en geestelijke integriteit van personen gelet op het gevaar voor de gezondheid dat het gebruik van drugs met zich meebrengt.

Gezien de ernst van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Redenen waarom hem een inreisverbod wordt opgelegd.

Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van drie jaar:

Artikel 74/11

De betrokkene werd gehoord op 27/08/2019. De betrokkene heeft verklaard geen duurzame relatie, en geen kinderen in België te hebben. De betrokkene heeft verklaard wel familie en vrienden in Brussel te hebben.

Het begrip "familie- of gezinsleven" in het voormeld artikel 8, lid 1 van het EVRM is een autonoom begrip dat onafhankelijk van het nationaal recht dient te worden geïnterpreteerd. Om zich dienstig te kunnen beroepen op het artikel 8 van het EVRM dient verzoeker te vallen onder het toepassingsgebied van artikel 8 lid1 van het EVRM. Er moet in casu nagegaan worden of er daadwerkelijk sprake is van een familie- of gezinsleven in de betekenis van artikel 8 van het EVRM. De vreemdeling dient in zijn aanvraag ten aanzien van het bestuur en ten laatste voor deze tot een beslissing komt, aannemelijk te maken dat hij een feitelijk gezin vormt met een Belg of een vreemdeling met legaal verblijf in België. Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij dit heeft gedaan.

Het loutere feit dat betrokkene banden heeft gecreëerd met België valt niet onder de in artikel 8 van EVRM geboden bescherming. De 'gewone' sociale relaties worden door deze bepaling niet beschermd en betrokkene toont niet aan dat de door hem opgebouwde integratie en sociale relaties van die aard en intensiteit zijn dat zij, in casu, wel onder de bescherming van artikel 8 EVRM zouden kunnen vallen. Een schending van het artikel 8 EVRM is niet aannemelijk gemaakt

De betrokkene heeft verklaard geen medische problemen en hij heeft geen redenen vermeld om niet terug te keren naar zijn land van herkomst. Gezien deze elementen is het art 3 van het EVRM niet van toepassing.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Minister in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/1.

Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en om de openbare orde te schaden. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, is een inreisverbod van 3 jaar proportioneel."

Op 13 februari 2020 tekent de verzoekende partij een vrijwillige vertrekverklaring.

Op 19 februari 2020 wordt zij gerepatriëerd naar Tirana, Albanië.

2. Onderzoek van het beroep

In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 1, 5, 61, § 2, 74/11, § 1, tweede lid, 1° en 74/13 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort de Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel en van de artikelen 3 en 8 van het EVRM.

Ter adstruering van haar middel zet de verzoekende partij uiteen wat volgt:

"Eerste onderdeel,

Verzoeker betwist de juridische grondslag van het inreisverbod.

Er wordt een inreisverbod van 3 jaar opgelegd omdat 1 ° voor het vrijwillig vertrek geen termijn is toegestaan.

De motivering stelt dan verder:

"Betrokkene verblijft minstens sinds 19.8.2020 in België; uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren."

Artikel 5 vreemdelingenwet bepaalt dat de vreemdeling die niet visumplichtig is zich binnen de drie werkdagen nadat hij het Rijk is binnengekomen laat inschrijven bij het gemeentebestuur van de plaats waar hij logeert.

Verzoeker werd op 21.8.2019 opgepakt en om 12h08 opgesloten in de gevangenis te Brugge.

Verwerende partij stelt dat verzoeker minstens sinds 19.8.2020 in België was binnengekomen.

Verzoeker had bijgevolg tot en met 22.8.2020 (drie werkdagen) en alleszins en minstens nog op 21.8.2020 de tijd om zich in te schrijven bij het gemeentebestuur. Door zijn arrestatie is dit niet gebeurd.

Er kan bijgevolg niet gesteld worden dat verzoeker zijn verblijf niet op de wettelijke voorziene manier heeft laten regulariseren, daar de termijn voor regularisatie nog lopende was op het ogenblik van zijn arrestatie.

Tweede onderdeel,

Wat betreft het opleggen van een inreisverbod voor een termijn van driejaar. Als motivering wordt gegeven:

Artikel 74/11 §1 tweede alinea bepaalt dat zo het "1°" van dat artikel van toepassing is, het gaat om een maximum termijn van drie jaar. Een mindere termijn is mogelijk. Het behoort tot de discretionaire bevoegdheid van verwerende partij om de termijn te bepalen; maar wanneer verwerende partij kiest voor de maximumtermijn dient dit precies gemotiveerd te worden, zoniet gaat het om een willekeurige beslissing. De gegeven motieven volstaan op dit punt niet. Zij miskennen dat de wetgever een precieze regeling heeft uitgewerkt in artikel 74/11 §1 vreemdelingenwet in geval van verschillende situaties, bv in geval van fraude. Maar door gebrek aan een exacte wettelijke grondslag in de beslissing voor het bepalen van de termijn, kan niet worden uitgemaakt om welke reden een termijn van driejaar wordt opgelegd.

Verder wordt er op gewezen dat de toepassing van de maximumtermijn specifieke motivering vereist.

In feite wordt een standaardmotivering gegeven, die te lezen is in tientallen gelijkaardige beslissingen.

Er kan een inreisverbod van minder dan drie jaar worden gegeven. Er is geen enkel specifiek motief waarom dit driejaar is.

Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de vreemdelingenwet, blijkt dat artikel 74/11 van de vreemdelingenwet een onderdeel betreft van de omzetting van artikel 11 van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van de Europese Unie van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (Pb.L. 24 december 2008, afl. 348, 98 e.v.).

In die zin wordt in de parlementaire voorbereiding m.b.t. artikel 74/11 van de vreemdelingenwet en het inreisverbod het volgende benadrukt: "De richtlijn legt echter op dat men tot een individueel onderzoek overgaat (overweging 6), dat men rekening houdt met "alle omstandigheden eigen aan het geval" en dat men het evenredigheidsbeginsel respecteert." (Parl.St. Kamer, 2011-2012, nr. 53K1825/001, 23).

Er dient een individueel onderzoek en individuele beoordeling te geschieden 'eigen aan de omstandigheden van het geval'.

In feite hanteert de beslissing een automatisme door een termijn van drie jaar op te leggen en daarbij gewoon te verwijzen naar de veroordeling. Er moet evenwel specifiek worden aangeduid waarom met betrekking tot verzoekers specifieke situatie en rekening houdend met de specifieke aard van de feiten, tot die termijn wordt gekomen.

Zo is er geen rekening gehouden met het gegeven dat er opzichtens verzoeker nooit voorheen een maatregel tot verwijdering is genomen.

Zo is er geen rekening mee gehouden dat de veroordeling grotendeels voorwaardelijk is, en dat het niet gaat om effectieve cannabisplantage maar om voorbereidende handelingen cannabisteelt, wat een kwalitatief verschil betekent.

Er diende precies in hoofde van de persoon van verzoeker aangeduid te worden waarom die drie jaar werd opgelegd. De bestreden beslissing schendt aldus de materiële motiveringsplicht, en is zodoende onzorgvuldig en onredelijk tot stand gekomen.

Verzoeker verwijst naar de rechtspraak van de Raad van State, arrest 18 december 2013, nr. 225.871, waarin geoordeeld werd dat er een schending is van de materiële motiveringsplicht wanneer niet afdoende gemotiveerd wordt waarom de maximumtermijn van driejaar wordt opgelegd.

Verzoeker verwijst naar de rechtspraak van de RvV, ondermeer arrest nr. 109 923 van 17 september 2013, in de zaak X. t. Belgische Staat, arresten nr. 118 075, 118 076 en 118 077 telkens van 30 januari 2014 inzake Miftari t. Belgische Staat.

Gezien de verstreckende gevolgen van een inreisverbod, heeft verwerende partij op een kennelijk onredelijke wijze heeft gehandeld.

Er dient te worden vastgesteld dat artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen, artikel 62 van de Vreemdelingenwet en van het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel geschonden werden. De handelswijze van de verwerende partij getuigt van een kennelijk onredelijk en onzorgvuldig bestuur.

De bestreden beslissing schendt de vermelde wetsbepalingen.

Derde onderdeel,

De bestreden beslissing doet geen proportionaliteitsafweging.

Er dient rekening houdend met de gevestigde rechtspraak een ernstige proportionaliteitsafweging te geschieden.

Een proportionaliteitsafweging impliceert dat de belangen van de Belgische Staat worden afgewogen tegen de belangen van de betrokkene.

De "fair balance"-toets impliceert dat wordt uitgegaan van een balans, een afweging. Deze is in casu afwezig.

De beslissing stelt formeel dat een inreisverbod van 3 jaar 'proportioneel' is. Het is een loutere frase, die niet door een afdoende motivering wordt ondersteund.

In feite vermeldt de beslissing als enig motief de veroordeling.

De beslissing houdt op geen enkele wijze rekening met de leeftijd van verzoeker, noch met het gegeven dat de veroordeling grotendeels voorwaardelijk is, dat er geen voorgaanden zijn, dat het onder meer gaat om voorbereidende handelingen cannabisteelt en geen effectieve cannabisteelt, dat het niet gaat om een gewelddelict.

Vierde onderdeel,

De bestreden beslissing stelt dat rekening werd gehouden met de bepalingen van artikel 74/13 vreemdelingenwet en met de artikels 3 en 8 EVRM, omdat verzoeker zou verklaard hebben dat iedereen van zijn familie in Brazilië verblijft en eveneens zou verklaard hebben geen medische problemen te hebben.

In eerste instantie wordt opgemerkt dat in dit onderdeel van de beslissing nergens enige melding is van waar verzoeker dit zou verklaard hebben, en dus waar en wanneer zijn hoorrecht op dit punt zou gerespecteerd zijn.

In tweede instantie wordt opgemerkt dat de beslissing onder de titel 'inreisverbod' vermeldt:

"Betrokkene werd gehoord door de LPA Brussel-Nationaal op 3.12.2019 en in deze beslissing werd rekening gehouden met zijn verklaringen."

Op zich maakt die vermelding geen onderdeel van de motivering uit; zij is overigens niet herhaald of opgenomen in het onderdeel 'Reden van de beslissing'.

Verder betwist verzoeker formeel dat de politie Luchthaven hem duidelijk en formeel gehoord heeft in het kader van de toepassing van artikel 74/13 vreemdelingenwet. Hij is niet gehoord vanuit het gegeven dat zijn verhoor kon betrekking hebben op een beslissing tot verwijdering of op het nemen van het inreisverbod. Het is overigens niet aan de politie om dergelijk verhoor af te nemen.

Er is bijgevolg niet voldaan aan het hoorrecht, noch aan artikel 74/13 vreemdelingenwet, ieder op zich of in samenlezing"

Vooreerst merkt de Raad op dat de verzoekende partij nalaat uiteen te zetten waaruit de schending van de door haar aangevoerde artikelen 1 en 61, §2 van de Vreemdelingenwet zouden bestaan, zodat deze onderdelen van het aangevoerde middel onontvankelijk zijn.

In een eerste onderdeel betwist de verzoekende partij de juridische grondslag van het inreisverbod.

Artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"§ 1

De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen:

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

De maximale termijn van drie jaar bedoeld in het tweede lid wordt op maximum vijf jaar gebracht indien:

1° de onderdaan van een derde land fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden.

2° de onderdaan van een derde land een huwelijk, een partnerschap of een adoptie uitsluitend heeft aangegaan om toegelaten te worden tot verblijf of om zijn recht op verblijf in het Rijk te behouden.

De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

§ 2

De minister of zijn gemachtigde onthoudt zich er van een inreisverbod op te leggen wanneer hij het verblijf van de onderdaan van een derde land overeenkomstig artikel 61/3, § 3, of 61/4, § 2 beëindigt, onverminderd § 1, tweede lid, 2°, op voorwaarde dat hij geen bedreiging vormt voor de openbare orde of nationale veiligheid.

De minister of zijn gemachtigde kan zich onthouden van het opleggen van een inreisverbod in individuele gevallen, omwille van humanitaire redenen.

§ 3

Het inreisverbod treedt in werking de dag waarop de beslissing met betrekking tot het inreisverbod wordt betekend.

Het inreisverbod kan niet ingaan tegen de bepalingen betreffende het recht op internationale bescherming, zoals gedefinieerd in de artikelen 9ter, 48/3 en 48/4."

Uit de voormelde bepaling volgt duidelijk dat de minister een inreisverbod voor maximum drie jaar oplegt, wanneer de beslissing tot verwijdering (in casu het bevel om het grondgebied te verlaten) geen enkele termijn toestaat voor vrijwillig vertrek of indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

In casu stipt de bestreden beslissing als reden voor het opleggen van een inreisverbod van maximum drie jaar aan dat de beslissing tot verwijdering geen termijn voor vrijwillig vertrek heeft toegestaan. De verzoekende partij bekritiseert de feitelijke gegevens die ertoe geleid hebben om geen termijn voor vrijwillig vertrek toe te staan. De grieven van de verzoekende partij hebben betrekking op het bevel om het grondgebied te verlaten en meer bepaald op de termijn die werd bepaald om het grondgebied te

verlaten. Dit vormt echter niet het voorwerp van onderhavig beroep. Middelen die niet gericht zijn tegen de bestreden beslissing zijn niet ontvankelijk. In zoverre is de aangevoerde schending van artikel 5 van de Vreemdelingenwet niet ontvankelijk.

In casu stelt de Raad vast dat uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat er ten aanzien van de verzoekende partij een verwijderingsmaatregel werd getroffen waarbij geen termijn voor vrijwillig vertrek werd toegestaan. Aldus heeft de gemachtigde van de minister geheel conform artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet gehandeld door aan de verzoekende partij een inreisverbod op te leggen. De juridische grondslag van de bestreden beslissing is correct en deze vindt haar grondslag in de stukken van het administratief dossier. Een schending van de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen wordt niet aangetoond. Evenmin kan er een schending van het zorgvuldigheids- en het redelijkheidsbeginsel worden weerhouden.

Het eerste onderdeel is ongegrond.

In een tweede onderdeel uit de verzoekende partij kritiek op de duur van het inreisverbod. Ze is van oordeel dat er geen enkel specifiek motief is waarom er een inreisverbod voor de duur van drie jaar wordt opgelegd. Ze vervolgt dat niet met alle omstandigheden rekening werd gehouden, zoals het gegeven dat er nooit eerder een maatregel tot verwijdering werd genomen, het gegeven dat haar veroordeling grotendeels voorwaardelijk is; dat het niet gaat om een effectieve cannabisplantage maar om voorbereidende handelingen bij cannabisteelt, hetgeen een wezenlijk verschil uitmaakt.

Een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing toont aan waarom er een inreisverbod voor de duur van drie jaar wordt genomen.

Zo motiveert de gemachtigde van de minister wat volgt:

Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van drie jaar:

Artikel 74/11

(...)

Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en om de openbare orde te schaden. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, is een inreisverbod van 3 jaar proportioneel."

Anders dan wat de verzoekende partij poogt voor te houden werd wel degelijk gemotiveerd waarom er een inreisverbod voor de duur van drie jaar werd opgelegd.

Wat betreft het bepalen van de duur van het inreisverbod beschikt de gemachtigde van de minister over een discretionaire bevoegdheid. Zij dient wel te motiveren met welke omstandigheden rekening werd gehouden bij het bepalen van de duur. Evenwel is het bestuur niet verplicht om te motiveren waarom niet voor een kortere termijn werd gekozen.

Zo wordt in casu benadrukt dat de verzoekende partij de openbare orde heeft geschaad. De bestreden beslissing stipt ook aan dat de verzoekende partij illegaal op het Belgisch grondgebied verblijft. Om reden van immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde wordt beslist om een inreisverbod van drie jaar op te leggen.

Uit de stukken van het administratief dossier en meer bepaald het vonnis van de rechtbank van eerste aanleg West-Vlaanderen, afdeling Brugge, blijkt dat de verzoekende partij werd veroordeeld tot een gevangenisstraf van twee jaar met uitstel van uitvoering voor een termijn van vijf jaar (met uitzondering van de ondergane voorhechtenis) en tot een geldboete van 8000 euro met uitstel van uitvoering voor een termijn van drie jaar voor een gedeelte, zijnde 6400 euro.

De verzoekende partij kan aldus niet ontkennen dat zij de openbare orde heeft geschonden. Het loutere feit dat het niet gaat om een effectieve cannabisplantage maar om voorbereidende handelingen bij cannabisteelt en dat de straf voorwaardelijk was, doet hier geen afbreuk aan.

Verder betwist de verzoekende partij evenmin dat zij illegaal op het grondgebied verblijft en evenmin toont ze het tegendeel aan. Het loutere gegeven dat haar nooit eerder een verwijderingsmaatregel werd opgelegd waaraan zij geen gevolg heeft gegeven doet geen afbreuk aan haar illegaal verblijf.

Aldus is de Raad van oordeel dat de verwerende partij in alle redelijkheid een inreisverbod voor de duur van drie jaar heeft kunnen opleggen. In de bestreden beslissing wordt wel degelijk aangegeven met welke omstandigheden rekening werd gehouden voor het opleggen van een inreisverbod voor de duur van drie jaar.

Een schending van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet kan niet worden aangenomen. Evenmin maakt de verzoekende partij een schending van het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel aannemelijk. Ook een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen wordt niet aangetoond.

Het tweede onderdeel is ongegrond.

In een derde onderdeel stelt de verzoekende partij dat de duur van drie jaar niet proportioneel is. Zo stipt ze aan dat de beslissing als enige motief de veroordeling vermeldt. Ze stipt aan dat er geen rekening werd gehouden met haar leeftijd, met het gegeven dat de veroordeling grotendeels voorwaardelijk is, dat er geen voorgaanden zijn, dat enkel maar om de voorbereidende handelingen bij een cannabis teelt gaat en dat het niet gaat om een geweldsdelict.

De Raad verwijst hierbij naar de bespreking van het tweede onderdeel. Hierbij werd reeds aangestipt dat het bepalen van de duur van het inreisverbod tot de discretionaire bevoegdheid van de minister behoort, met dien verstande dat de maximumduur drie jaar bedraagt. De minister of zijn gemachtigde moet wel motiveren waarom hij er voor gekozen heeft om een inreisverbod voor de duur van drie jaar op te leggen. Uit de voorgaande bespreking is gebleken dat dit is omwille van immigratiecontrole en omwille van de handhaving van de openbare orde. Meer bepaalt stipt de gemachtigde van de minister aan dat de verzoekende partij illegaal op het grondgebied verblijft en de openbare orde geschaad heeft. Deze gegevens vinden hun grondslag in het administratief dossier. Hiervoor heeft de Raad reeds vastgesteld dat het niet kennelijk onredelijk is om in een dergelijk geval een inreisverbod voor de duur van drie jaar op te leggen. De verzoekende partij toont op geen enkele wijze aan dat de duur van drie jaar in een dergelijk geval disproportioneel zou zijn. De verzoekende partij stelt dat er geen rekening werd gehouden met haar leeftijd maar verklaart op geen enkele wijze waarom haar leeftijd van belang zou zijn voor de beoordeling van de duur van het inreisverbod. Ook het gegeven dat het niet om een geweldsdelict zou gaan doet geen afbreuk aan het gegeven dat ze de openbare orde heeft geschaad. Bij een ernstige schending van de openbare orde kan de verwerende partij een inreisverbod voor de duur van 5 jaar opleggen. Dit is hier niet het geval, zodat hieruit blijkt dat de gemachtigde wel degelijk rekening heeft gehouden met de ernst van de schending van de openbare orde.

Een schending van het proportionaliteits-, het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel wordt niet aangetoond.

Het derde onderdeel is ongegrond.

In een vierde onderdeel betwist de verzoekende partij dat er rekening werd gehouden met het bepaalde van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet en tevens is zij van oordeel dat het hoorrecht werd geschonden. Zij stelt dat ze nooit werd gehoord.

Vooreerst wordt in de bestreden beslissing vermeld dat de verwijderingsmaatregel rekening heeft gehouden met artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet. Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet heeft enkel betrekking op verwijderingsmaatregelen, zodat de verzoekende partij niet dienstig de schending van deze bepaling kan aanvoeren ten aanzien van de bestreden beslissing, welke geen verwijderingsmaatregel is.

In zoverre de verzoekende partij stelt dat de bestreden beslissing motiveert dat zij verklaard heeft dat iedereen van haar familie in Brazilië verblijft, merkt de Raad op dat deze bewering niet strookt met de inhoud van de bestreden beslissing. De bestreden beslissing motiveert dat de verzoekende partij verklaard heeft *“geen duurzame relatie, en geen kinderen in België te hebben. (...) wel familie en vrienden in Brussel te hebben.”*

De verzoekende partij stelt dat de bestreden beslissing nergens vermeldt waar zij dit zou hebben verklaard.

De bestreden beslissing vermeldt uitdrukkelijk “de betrokkene werd gehoord op 27/08/2019”. In de stukken van het administratief dossier bevindt zich een formulier hoorrecht, dat werd ingevuld door de verzoekende partij op 27 augustus 2019 en dat ook door haar werd ondertekend. Dit volstaat om vast te stellen dat zij werd gehoord en dat het hoorrecht op zich werd gerespecteerd. De vermelding van de plaats waar men wordt gehoord is geen vereiste en doet geen afbreuk aan het gegeven dat de verzoekende partij werd gehoord.

Waar de verzoekende partij stelt dat de beslissing onder de titel inreisverbod vermeldt : *“de betrokkene werd gehoord door de LPA Brussel-nationaal op 3.12.2019 en in deze beslissing werd rekening gehouden met zijn verklaringen”*, kan de Raad enkel vaststellen dat dit betoog feitelijke grondslag mist, nu de bestreden beslissing dit helemaal niet vermeldt.

Nergens staat in de bestreden beslissing te lezen dat zij door de politie van de luchthaven werd gehoord. Het lijkt er op dat het verzoekschrift getuigt van onzorgvuldig knip- en plakwerk uit een ander beroepschrift.

Een schending van het hoorrecht wordt niet aangetoond.

Het vierde onderdeel is ongegrond.

De verzoekende partij maakt de schending van de door haar aangevoerde bepalingen en beginselen niet aannemelijk.

Het eerste middel is ongegrond.

In een tweede middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 74/11, § 1, vierde lid, 62 en 74/13 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel, artikel 8 van het EVRM, van het hoorrecht en van artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (hierna verkort het Handvest).

Ter adstruering van haar middel zet de verzoekende partij uiteen wat volgt:

“Eerste onderdeel,

De beslissing stelt dat rekening werd gehouden met de bepalingen van artikel 74/1. Bedoeld is wellicht de vreemdelingenwet.

Dit artikel 74/1 bepaalt:

“Inzake elk geschil betreffende de toepassing van deze wet kan de vertegenwoordiging van de staat worden gedaan door de minister of zijn gemachtigde.”

Het is duidelijk dat het niet over dit artikel kan gaan.

Er is een schending van de formele motiveringsplicht.

Tweede onderdeel,

Voor zover artikel 74/13 vreemdelingenwet zou bedoeld zijn.

1. De principes van het hoorrecht

Voor zover de motivering betrekking heeft op artikel 8 EVRM en artikel 74/13 vreemdelingenwet stelt verzoeker het volgende.

Het EHRM stelt dat er sprake is van een familie en van toepassing van artikel 8 EVRM wanneer er een voldoende nauwe band is tussen de familieleden (EHRM 12 juli 2001, K. en T. / Finland, § 150). Afwijken van het recht op familieleven kan enkel omwille van openbare orde of nationale veiligheid. (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka e Kaniki Mitunga / België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaqim / België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali / Verenigd Koninkrijk, § 67).

De verplichtingen van artikel 8 EVRM zijn garanties en zijn niet enkel van louter praktische regeling (EHRM 5 februari 2002, Conka / België, § 83).

Ook diverse arresten van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens bevestigen dat de evenredigheidsafweging op basis van concrete en uitzonderingscriteria dient te geschieden. In de recente zaak SHAKUROV v. RUSSIA (Application no. 55822/10) 5 juni 2012, besliste het Europees Hof voor de Rechten van de Mens in die zin.

In de beslissing wordt gesteld dat in de vragenlijst hoorplicht ingevuld op 8.1.2018 verzoeker verklaart dat hij geen familieleden heeft in België en artikel 8 EVRM bijgevolg niet van toepassing is.

De beslissing verenigt artikel 8EVRM tot het hebben van familieleden, terwijl dit artikel een veel ruimer begrip dekt, met name ook andere relaties en in het algemeen het privéleven.

De loutere verwijzing naar vermelde vragenlijst evenmin naar de inhoud ervan beantwoordt aan het begrip hoorplicht, dat vereist dat aan verzoeker de kans wordt gegeven om alle elementen te ontwikkelen die betrekking hebben op zijn familie- en privéleven. Dit gebeurt niet door een loutere stereotiepe invullijst en de vraag naar het al of niet hebben van familie.

Dat verzoeker het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod.

Dat het Grondwettelijk Hof (arrest 43/2013) oordeelde dat een bevel onder de toepassing van Richtlijn 2004/83/EG valt en dat derhalve het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie van toepassing is.

Dat art. 41 van het Handvest als volgt luidt:

1. Eenieder heeft er recht op dat zijn zaken onpartijdig, billijk en binnen een redelijke termijn door de instellingen en organen van de Unie worden behandeld.
2. Dit recht behelst met name:
 - . het recht van eenieder te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen,
 - . het recht van eenieder om toegang te krijgen tot het dossier hem betreffende, met inachtneming van het gerechtvaardigde belang van de vertrouwelijkheid en het beroeps- en het zakengeheim,, de plicht van de betrokken instanties om hun beslissingen met redenen te omkleden.
3. Eenieder heeft recht op vergoeding door de Gemeenschap van de schade die door haar instellingen of haar personeelsleden in de uitoefening van hun functies is veroorzaakt, overeenkomstig de algemene beginselen die de rechtsstelsels der lidstaten gemeen hebben.
4. Eenieder kan zich in een van de talen van de Verdragen tot de instellingen van de Unie wenden en moet ook in die taal antwoord krijgen.

Dat art. 41 van het Handvest van toepassing is op alle handelingen die worden gesteld in uitvoering van de Europese regelgeving waaronder zeker begrepen zijn de handelingen die voortvloeien uit de toepassing van richtlijnen.

Dat het feit dat gedaagde niet beschouwd kan worden als een Europese instelling geen afbreuk doet aan de toepassing van het Handvest.

In het arrest M.G en R.N tegen Nederland van het Europees Hof van Justitie dd. 10.09.2013 wordt gesteld dat de nationale recht een eventuele schending van het hoorrecht als volgt dient te onderzoeken (overweging 38):

Met betrekking tot de door de verwijzende rechter gestelde vragen moet worden opgemerkt dat schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het recht om te worden gehoord, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit leidt, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (zie in die zin met name arresten van 14 februari 1990, Frankrijk/Commissie, C-301/87, Jurispr. blz. 1-307, punt 31; 5 oktober 2000, Duitsland/Commissie, C-288/96, Jurispr. blz. 1-8237, punt 101; 1 oktober 2009, Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad, C-141/08 P, Jurispr. blz. 1-9147, punt 94, en 6 september 2012, Storck/BHIM, C-96/11 P, punt 80).

Dat verzoeker verwijst naar het recente arrest RvV nr. 213 478 van 5 december 2018 inzake Zeiler Lirije t. Belgische Staat, waarbij ook met betrekking tot een inreisverbod de principes van het hoorrecht worden uiteengezet, en de beslissing vernietigd wordt omdat de betrokkene niet op nuttige wijze haar standpunt aan verweerder had kenbaar kunnen maken, en dat die afdoende argumenten aanbrengt om te stellen dat zo het hoorrecht wel zou uitgeoefend geweest zijn, dit tot een ander beslissing had kunnen leiden (overweging 2.3., arrest gevoegd onder de strukken).

Dat verzoeker verder verwijst naar arrest 110.832 van de RVV dd. 27.09.2013, naar arrest nr. 126.158 van 24 juni 2014 in de zaak RvV 154 674/11, Valderrama Correa t. Belgische Staat, waar de toepassing van het hoorrecht grondig in uiteengezet wordt.

In de zaak Valderrama Correa wordt de schending van het hoorrecht en van artikel 8 EVRM aanvaard, omdat de verzoeker niet gehoord was omtrent zijn familiale situatie, en hij elementen had kunnen opwerpen die tot een andere beslissing hadden kunnen leiden. Het betrof eveneens een zaak van wettelijke samenwoning en waarbij een procedure lopende was voor de rechtbank van eerste aanleg tegen de weigering van overschrijving van die wettelijke samenwoning.

Dat de Raad derhalve de toepassing van art. 41 van het Handvest per definitie niet uitsluit en uit de bewoordingen van de motivering kan zelfs afgeleid worden dat de Raad wilde ingaan op de toepassing van art. 41 van het Handvest doch de verzoeker verzuimd had enige concrete elementen aan te voeren die hadden kunnen leiden tot een andere beslissing.

Dat verzoeker bij het inroepen van een schending van art. 41 van het Handvest dient over te gaan tot de vermelding van de elementen die hadden kunnen leiden tot een andere beslissing.

Artikel 41, § 2, van het Handvest alsmede het algemeen beginsel van administratief recht audi alteram partem verplichten de administratie om eenieder waartegen een maatregel overwogen wordt, die haar of hem nadelig zou kunnen beïnvloeden, op voorhand te horen; en het gelijklopend recht van deze persoon om gehoord te worden voordat zulke beslissing wordt genomen.

In deze mate zijn de waarborgen vastgesteld in het Handvest in casu van toepassing.

2. Concrete toepassing

De beslissing stelt dat verzoeker gehoord werd op 27.8.2019 en dat hij zou verklaard hebben geen duurzame relatie en geen kinderen in België te hebben. Hij zou wel verklaard hebben familie en vrienden in Brussel te hebben.

Dit horen op 27.8.2019 kan niet aanvaard worden als een afdoende hoorplicht met betrekking tot in het inreisverbod om drie redenen: ten eerste dient de hoorplicht niet in het algemeen te worden gehouden maar wel met betrekking tot de specifieke beslissing die verwerende partij zich voorneemt te nemen; ten tweede kan een hoorplicht uitgeoefend op 27.8.2019 geen gelding hebben voor een beslissing die meer dan zes maanden later worden genomen. Er kunnen zich wijzigingen in de situatie hebben voorgedaan. Het hoorrecht dient een actueel karakter te hebben; ten derde: er wordt in de beslissing niet vermeld door wie (politie, DVZ...?) verzoeker werd gehoord; er moet kunnen worden nagegaan of het hoorrecht door een daartoe bevoegde autoriteit is uitgeoefend.

Zoals ook gesteld dient het hoorrecht in het kader van een inreisverbod ruimer te zijn dan het horen over elementen van artikel 3 EVRM en artikel 8 EVRM.

Daar de beslissing dient te steunen op 'specifieke omstandigheden' dienen deze ook bij het hoorrecht te worden betrokken.

Het horen moet specifiek betrekking hebben op de voorgenomen beslissing, met name het inreisverbod. In dat kader dienen aan verzoeker duidelijk en uitvoerig de vragen te worden gesteld welke elementen hij hierover kan inbrengen die betrekking hebben op zijn privéleven en zijn gezondheid.

Bovendien is een 'verhoor', quod non, door de politie (?) niet conform wat onder het hoorrecht in het kader van een verblijfssituatie vereist is. De politie komt tussen in het kader van een vermeend misdrijf, en de verhouding van verzoeker tot de politie situeert zich in dat kader, en niet in het kader van zijn verblijf of de overweging van een inreisverbod.

Verzoeker verwijst in dit verband naar het arrest RvV nr 205 695 van 21 juni 2018 inzake Morabito Francesco, waar het inreisverbod vernietigd werd omdat het hoorrecht niet werd gerespecteerd.

Vermeld arrest stelt in punt 3.6. dat het inreisverbod een eigen hoorrecht vereist. In vermelde zaak was er ook een (betwiste) vragenlijst.

Verzoeker sluit zich aan bij de motieven van dit arrest Morabito.

Verzoeker verwijst ook naar het arrest RvV nr. 213 478 van 5 december 2018 waarbij de beslissing vernietigd werd omwille van de negatie van het hoorrecht; ook in die zaak ging het om een vragenlijst die geen betrekking had op het inreisverbod zelf.

Overigens had verzoeker, indien hij afdoende en correct zou verhoord geweest zijn door de Dienst Vreemdelingenzaken, elementen kunnen doen gelden die van aard waren om op de tussen te komen beslissing een invloed te hebben en die tot een andere beslissing hadden aanleiding gegeven.

Verzoeker had er op gewezen dat zijn familie en vrienden in Brussel meer inhouden dan de 'gewone sociale relaties', zoals de bestreden beslissing zonder enig onderzoek beweert.

Verzoeker had er op gewezen dat artikel 8 EVRM ruimer is dan het vormen van een feitelijk gezin met een legaal in België verblijvende Belg of vreemdelingen, maar dat dit artikel het recht op het privéleven in de ruime zin van het woord omvat.

Dat het niet honoreren van deze verplichting kan leiden tot de vernietiging van de beslissing voor zover de bestuurde elementen had kunnen aanreiken die tot een andere beslissing hadden kunnen leiden.

Uit wat voorafgaat vloeit dus voort dat door verzoeker niet te hebben gehoord voor het nemen van de bestreden beslissing, de tegenpartij de wettelijke bepalingen en beginselen geïgneerd in het middel heeft geschonden, o.m. art. 41, § 2 van het Handvest, het algemeen rechtsbeginsel audi alteram partem en de wettelijke bepalingen en beginselen i.v.m. de formele motiveringsplicht.

De beslissing dient bijgevolg vernietigd te worden."

In een eerste onderdeel stelt de verzoekende partij dat de bestreden beslissing vermeldt dat er rekening werd gehouden met artikel 74/1 en dat zij niet begrijpt wat hiermee bedoeld wordt.

De bestreden beslissing vermeldt, na een bespreking aangaande het gezinsleven van de verzoekende partij en de vaststelling dat zij geen medische problemen heeft, dat de verwijderingsmaatregel rekening heeft gehouden met artikel 74/1. Het is duidelijk dat artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet bedoeld wordt. De verzoekende partij weet dat ook nu zij verder zelf verwijst naar artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet. Hoe dan ook is dit slechts een overtollig motief nu dit betrekking heeft op de verwijderingsmaatregel. Dit kan dan ook niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Het eerste onderdeel is ongegrond.

In een tweede onderdeel voert de verzoekende partij de schending aan van het hoorrecht en van artikel 8 van het EVRM.

Zij stelt dat de verwijzing naar het gegeven dat zij gehoord werd op 27 augustus 2019 niet afdoende is om te kunnen spreken van het respecteren van het hoorrecht. Zij stipt aan dat de hoorplicht betrekking moet hebben op de specifieke beslissing die de verwerende partij voor ogen heeft; dat het niet kan dat er pas zes maanden later een beslissing volgt want dat er zich inmiddels al wijzigingen in de situatie kunnen hebben voorgedaan en dat er ook niet vermeld wordt wie haar gehoord heeft. Verder stelt ze dat het hoorrecht ruimer is dan elementen die betrekking hebben op een schending van de artikelen 3 en 8 van het EVRM. Zij meent ook dat een verhoor door de politie niet conform is wat onder het hoorrecht wordt verstaan. Zij stipt aan dat indien zij correct zou zijn gehoord, zij zou gewezen hebben op het feit haar familie en vrienden in Brussel meer inhouden dan gewone sociale relaties.

Vooreerst merkt de Raad op dat de verzoekende partij vooral een theoretisch betoog voert. Tevens bevat het middel opnieuw onzorgvuldig knip- en plakwerk. Zo stelt de verzoekende partij dat in de beslissing wordt gesteld dat de vragenlijst hoorplicht ingevuld werd op 8 januari 2018 en dat de beslissing artikel 8 van het EVRM verenigt tot het hebben van familieleden. Nergens wordt in de bestreden beslissing melding gemaakt van een vragenlijst hoorrecht die zou zijn ingevuld op 8 januari 2018 en een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing toont aan dat artikel 8 van het EVRM niet wordt verenigt tot het hebben van familieleden. De gemachtigde van de minister onderzoekt eveneens het privéleven. Wat betreft het theoretisch betoog van de verzoekende partij erkent de raad dat het hoorrecht dient te worden gerespecteerd.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat er een formulier hoorrecht werd ingevuld door de verzoekende partij zelf en ook door haar werd ondertekend en dit op 27 augustus 2019. Waar de verzoekende partij eerst formeel stelde nooit te zijn gehoord, erkent ze nu wel dat ze dit formulier heeft ingevuld maar tracht ze de waarde van dit document te minimaliseren door voor te houden dat het niet afdoende zou zijn.

De reden van het horen bestaat erin aan de verzoekende partij de mogelijkheid te bieden elementen aan te reiken die tot een andere beoordeling kunnen leiden. Hierbij dient de verwerende partij evenwel niet de motieven van haar beslissing aan de verzoekende partij te kennen te geven. Het volstaat dat zij de verzoekende partij de kans geeft om zich uit te drukken aangaande elementen die bepalend zijn voor haar beslissing. Het feit dat er pas zes maanden later een beslissing volgt houdt enkel een risico in voor de verwerende partij. Indien zou blijken dat er zich nieuwe feiten hebben voorgedaan waarover de verzoekende partij niet werd gehoord, dan zou dit eventueel kunnen leiden tot de vaststelling dat het hoorrecht niet correct werd uitgevoerd. In casu voert de verzoekende partij geen dergelijke nieuwe gegevens aan, zodat het betoog louter theoretisch is. Het gegeven dat er niet vermeld wordt door wie ze werd gehoord is eveneens weinig relevant in casu, nu zij niet aantoonde welke andere belangrijke gegevens zij dan wel zou hebben aangevoerd. Hetzelfde geldt voor het betoog dat het hoorrecht niet specifiek genoeg zou zijn;

Waar zij stelt dat het hoorrecht ruimer is dan artikel 3 en 8 van het EVRM, is dit opnieuw een louter theoretisch betoog. Bovendien blijkt uit de vragenlijst die zij heeft ingevuld dat de vragen niet uitsluitend beperkt waren tot het toepassingsveld van de artikelen 3 en 8 van het EVRM. Zo bevat de vragenlijst onder meer de vraag wanneer zij het grondgebied heeft betreden en met welke documenten.

Waar zij stelt dat het horen specifiek betrekking moet hebben op het inreisverbod en dat in dit kader vragen diende gesteld te worden over haar privéleven en haar gezondheid, stelt de Raad vast dat de vragenlijst vragen bevatte aangaande haar privéleven en gezondheid, zodoende dat zij niet aantoonde welk belang zij heeft bij haar grief.

Voorts betoogt zij dat een verhoor door de politie niet conform het hoorrecht in het kader van een verblijfssituatie is. Los van de vraag of een verhoor door de politie niet conform het hoorrecht in het kader van een verblijfssituatie is, blijkt nergens uit de stukken van het administratief dossier dat zij door de politie werd verhoord in het kader van een vermeend misdrijf, zoals zij thans voorhoudt. De vragenlijst gaat uit van de FOD Binnenlandse Zaken en meer bepaald van de Dienst Vreemdelingenzaken.

De verwijzing naar arresten van de Raad is in casu niet dienstig daar deze arresten betrekking hadden op zaken waarbij de verzoekende partij in het geheel niet werd gehoord. Bovendien hebben arresten in de continentale rechtstraditie geen precedentwaarde.

Waar zij stelt dat indien zij correct zou zijn gehoord, zij zou gewezen hebben op het feit haar familie en vrienden in Brussel meer inhouden dan gewone sociale relaties, kan zij niet worden gevolgd. Op de vraag of zij familie heeft in België en zo ja, waar deze wonen (naam, adres, telefoonnummer..) antwoordde zij *“ja ik heb veel vrienden en familie in Brussel, maar ik herinner me hun adres en telefoonnummer niet”* (vrije vertaling). De vraag *“zijn er redenen waarom u niet terug kan naar uw land van herkomst”* werd niet beantwoord.

De verzoekende partij kan bezwaarlijk voorhouden dat het feit dat ze familie en vrienden heeft in Brussel meer dan gewone sociale relaties zijn, indien ze zelf geen namen, adres of telefoonnummers kent. Het is immers niet onredelijk te verwachten dat men van vrienden en familie enige gegevens zou kunnen opschrijven. Hiermee wordt de motivering in de bestreden beslissing dat de gewone sociale relaties niet door artikel 8 van het EVRM beschermd worden, niet aan het wankelen gebracht. Bovendien heeft de verzoekende partij een vrijwillige vertrek verklaring ondertekend waardoor zij bereid was vrienden en familie achter te laten. Zij toont dan ook niet aan welk belang zij heeft bij het aanvoeren van deze grief.

De Raad concludeert dat de verzoekende partij wel degelijk werd gehoord en de mogelijkheid gekregen heeft om alle elementen aan te brengen die zij nodig achtte. Het betoog van de verzoekende partij dat vooral een theoretisch betoog is, kan niet leiden tot de vaststelling dat het hoorrecht werd geschonden.

Het tweede middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig mei tweeduizend twintig door:

mevr. J. CAMU,

kamervoorzitter,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

J. CAMU